

**Ἡ θαυματουργική θεραπεία
τοῦ τετραπληγικοῦ
Σταύρου Καλκανδῆ,
ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Αἰγίνης
καί ὁ πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος**

Β΄ ἔκδοσι

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
566 26 Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ.: 2310212659. Φάξ: 2310207340
Θεσσαλονίκη 2013**

«Από τήν δοκιμασία ἤ τελειότης... Εἶναι ἀνάγκη νά δοκιμαζώμεθα γιά νά τελειούμεθα. Κανένας ἀδοκιμαστος δέν ὑψώνεται πιά πάνω ἀπό τό γήϊνο ἐπίπεδο. Οἱ δοκιμασίες δοκιμάζουν τόν θεμέλιο λίθο τῶν ἀρετῶν, τήν ὑπομονή. Τελείωση εἶναι, ὁ ἄνθρωπος πού πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, νά γίνη καθ' ὁμοίωση... Γεννηθέντες κατ' εἰκόνα Θεοῦ ὀφείλουμε νά φθάσουμε καί στό καθ' ὁμοίωση... Πόσων δοκιμασιῶν δέν ἔχει ἀνάγκη μέχρις ὅτου φθάση πρὸς τό ποθητό τέρμα;».

(Απόσπασμα ἐπιστολῆς Ἁγίου Νεκταρίου, σέ ἀπλοποίηση).

* * *

Γνωστοποίηση:

Προκειμένου τό ψυχοφελέστατο αὐτό τεῦχος νά φτάση σέ περισσότερες πονεμένες ψυχές χρεώνεται μόνον 1,50 εὐρώ. Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659. Τά ταχυδρομικά ἐπιβαρύνουν τούς παραγγέλλοντας.

Περιεχόμενα

Πρόλογος	5
Σύντομο βιογραφικό σημείωμα	7
Λίγα γενικά για εισαγωγή	9
Ἡ θαυματουργική θεραπεία τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ, ὁ Ἅγ. Νεκτάριος καί ὁ π. Φιλόθεος	11
Τί εἶπε ὁ πατήρ Φιλόθεος γιά τό θαῦμα τοῦ τετραπληγικοῦ	25
Σκέψεις περί ἀσθενείας καί θλίψεως τοῦ τετραπληγικοῦ Σταύρου Καλκανδῆ	29
Συντελεστές τοῦ θαύματος	37
Ὁ Λευκός Στρατός	41
Οἶκτος, Φιλανθρωπία ἢ Ἀγάπη;	43
Σκέψεις καί παραινέσεις του	46
Ἀξιόλογο περιστατικό	50
Ὁμιλία τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ στά ἐγκαίνια τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγίου Νεκταρίου Νεαπόλεως Λακωνίας	55
Ἀπόσπασμα ἐπικηδείου λόγου	62
Ἐπιμνημόσυνος ὁμιλία	66

Ὁ τετραπληγικός Σταῦρος Καλκανδῆς στὸν Ἱερό Ναό τῶν Ταξιάρχων τοῦ Ἰδρύματος Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων στό Παλιό Ψυχικό, πού ἀνηγέρθη μέ τίς πρωτοβουλίες του.

Πρόλογος

Βιβλία, πού διηγούνται για όλοφάνερα θαύματα του Θεού, δέ χρειάζονται πρόλογο. Γιατί ο πρόλογος έχει γραφεί με τό ίδιο τό χέρι του Κυρίου. Είναι τό ίδιο τό γεγονός, τό αναμφισβήτητο θαύμα.

Είχα ιδή με τά μάτια μου τόν αγαπητό κ. Καλκανδῆ καί ἐπί χρόνια είχα διαπιστώσει τήν τραγική του κατάστασι. Δέν είχε τή δύναμι ὄχι νά σηκωθῆ ἀπ' τό κρεβάτι του, ὅπου τόν είχε καρφώσει ἡ ὀλοκληρωτική του παράλυσις, ἀλλ' οὔτε τό χέρι του κάπως, ἔστω καί ἐλάχιστα, νά κινήσῃ γιά νά διώξῃ ὁμόνος του τίς μύγες ἀπ' τό πρόσωπό του. Ὅλοι οἱ εἰδικοί γιατροί, καί στήν πατρίδα μας καί στό ἐξωτερικό, τόν είχαν ὑπεύθυνα βεβαιώσει, πώς ἦταν ἀδύνατο νά γίνῃ καλά ἢ νά ἐλπίσῃ ἔστω καί στήν παραμικρή βελτίωσι. Τά δικά τους μέσα είχαν πιά ὅλα ἐξαντληθῆ.

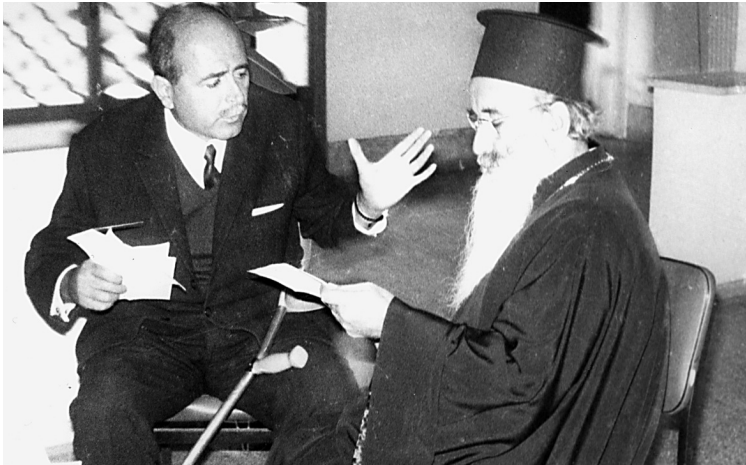
Ἐνῶ ἔτσι είχε ἡ κατάστασις του κ. Καλκανδῆ, ξαφνικά μιά μέρα, ὕστερ' ἀπό δέκα χρόνια ἀπό τότε πού τόν είχα γνωρίσει, ἦλθε κάποιος στό Γραφεῖο μου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στή Μονή Πετράκη καί μοῦ ἀναγγέλλει, πώς ὁ κ. Καλκανδῆς εἶναι... ὄρθιος στό χῶλ του πρώτου ὀρόφου του κτιρίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καί παρακαλεῖ νά τόν δεχθῶ!

Χρειάζεται, λοιπόν, πρόλογο ἕνα τέτοιο βιβλίο; Μόνο δοξολογίες καί εὐγνωμοσύνη στό Θεό χρειάζονται ὄχι μόνο ἀπ' τόν κ. Καλκανδῆ, ἀλλά καί ἀπό κάθε ἄνθρωπο, πού μέ ὁποιοδήποτε τρόπο θά πληροφο-

ρηθῆ ἓνα τέτοιο γεγονός, μιά τέτοια ὀλοζώντανη ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ. Δέν μπορεί κανείς, παρά νά ἐπαναλάβῃ ἐκεῖνο πού ἔκαναν ὅσοι παρακολούθησαν τόν παραλυτικό, πού τόν κατέβασαν ἀπ' τή στέγη οἱ τέσσαρες πού κρατοῦσαν τό φορεῖο του: Ὅταν μέ τό πρόσταγμα τοῦ Κυρίου «σῆκω ἐπάνω καί πάρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου», τόν εἶδαν νά σηκώνεται καί νά παίρνῃ τό κρεβάτι του στόν ὦμο καί σπρώχνοντας ὅλους νά φεύγῃ γιά τό σπίτι του, ὅλοι δόξασαν τό Θεό καί ἔλεγον: –«Ποτέ δέν εἶδαμε τέτοια πράγματα». Εἶδατε σεῖς; Ἐγώ τά εἶδα στήν περίπτωσι τοῦ μαρτυρικοῦ καί πολυαγαπητοῦ μου κ. Καλκανδῆ.

Ὁ πρ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

Ἱερώνυμος

Ὁ θεραπευτής Σταῦρος Καλκανδῆς μέ τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον.

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ

Ὁ πρῶην παράλυτος, τετραπληγικός Σταῦρος Γ. Καλκανδῆς, ἀντισμήναρχος τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας σέ πολεμική διαθεσιμότητα, πού θαυματουργικά θεραπεύτηκε ἀπό τόν Ἅγιο Νεκτάριο, ἀποτελεῖ σπάνια περίπτωση καί ἰδιαίτερα εὐεργετική ὄχι μόνο γιά πονεμένους καί ἀσθενεῖς συνανθρώπους μας, ἀλλά καί γιά κάθε ἄνθρωπο.

Πρὶν παραθέσουμε τήν συνοπτική ὁμιλία του, σχετικά μέ τήν θαυματουργική του θεραπεία ἀπό τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, θά ἀναφέρουμε λίγα βιογραφικά στοιχεῖα. Ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς γεννήθηκε στή Νεάπολη Λακωνίας τό 1923. Ὁ πατέρας του Γεώργιος ἦταν γιατρός καί πέθανε ἐνώρις τό 1930, καί ἡ μητέρα του Πολυχρονία ἀνέλαβε τήν φροντίδα τῶν δύο παιδιῶν της. Μετά τήν ἀποφοίτησι ἀπό τό σχολαρχεῖο τῆς Νεαπόλεως πῆγε ἐθελοντής στήν Ἀεροπορία καί στήν συνέχεια φοίτησε στήν Σχολή Ὑπαξιωματικῶν τῆς Ἀεροπορίας. Κατά τούς πρώτους μῆνες τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου τό 1941, σέ διατεταγμένη πολεμική ἀποστολή ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς κτύπησε στήν ἀχενική μοῖρα τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέφερε ἐσωτερική αἱμορραγία στή σπονδυλική στήλη. Ὁ τραυματισμός αὐτός ἦταν ἡ ἀπαρχή τῆς μετέπειτα πολυχρόνιας ταλαιπω-

ρίας και περιπέτειάς του. Νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο Ἀεροπορίας και σταδιακά ἡ ὑγεία του βελτιώθηκε. Κατά τὴν γερμανικὴ κατοχὴ στὴν Ἑλλάδα πῆγε ὑπηρεσιακά στὴν Μέση Ἀνατολή. Ἐκεῖ συνέβη νὰ κτυπήσει καὶ πάλι, καίρια τὴν φορὰ αὐτὴ στὴν σπονδυλικὴ στήλη.

Τὸ 1947 ἡ Ὑπηρεσία τὸν ἔστειλε στὴν Ἀμερικὴ πρὸς ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας του.

Τὸ 1951 ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα παράλυτος... Τὸ 1957 ξανά ἐπῆγε στὴν Νέα Ὑόρκη..., καὶ ἐπιστρέφει στὴν Ἑλλάδα τετραπληγικός.

Τὸ 1961 τὸν ἐπισκέπτεται καὶ γνωρίζεται μὲ τὸν Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο. Στὴν συνέχεια ἐπισκέπτεται τὸν Ἅγιο Νεκτάριο στὴν Αἴγινα καὶ ἐξασκεῖ ἔμπρακτὴ φιλάνθρωπικὴ δράση, πνευματικὴ καὶ ὕλική, πρὸς τοὺς ἀναπήρους τοῦ ἰδρύματος Ψυχικοῦ.

Τὸ 1971 εὐδόκησε ὁ Θεὸς καὶ ἀπέκτησε θαυματουργικῶς τὸ δῶρο τῆς ὑγείας του.

Στὶς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1996 ἐκοιμήθη σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν.

Ὁ ὑπεύθυνος τῶν ἐκδόσεων «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Στυλ. Κεμεντζετζίδης, πού διατηροῦσε στενὲς πνευματικὲς σχέσεις μὲ τὸν ἀείμνηστο Σταῦρο Καλκανδῆ, θεώρησε καλὸν νὰ δημοσιεύσῃ τὰ σχετικὰ μὲ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας του πρὸς παρηγορία ἀσθενῶν καὶ δόξαν Θεοῦ.

Λίγα γενικά για εισαγωγή

**Ὁ Θεός κάμνει βήματα πρὸς ἐμᾶς,
διότι εἶναι Θεός εὐσπλαγχνίας**

Εὐχαριστῶ καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν πού με ἀξίωσε αὐτὴν τὴν στιγμήν νά βρίσκωμαι ὄρθιος. Βέβαια δέν εἶναι δυνατόν με λόγια νά τόν δοξάσω. Ἐκεῖνο πού ὑποσχέθηκα πρὸς Αὐτόν, δηλαδή νά γίνωμαι αἰτία νά τιμᾶται τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς δόξαν Θεοῦ, καί ἀφοῦ μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία ὁ πνευματικός μας π. Φιλόθεος, θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά τό ὁμολογήσω. Δέν θά σᾶς πῶ ἱστορία ἀπλῶς, ἀλλά θά σᾶς ἐξομολογηθῶ.

Ἡ σημερινή ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἀξίζει αὐτό τό γεγονός πού εἶναι πρόσφατο. Ἦδη ἓνα πολεμικό τραῦμα μέ ἔφερε στήν θέσι τοῦ παραλύτου. Ἡ πατρίς μέ ἔστειλε στό ἐξωτερικό γιά θεραπεία καί ἐγώ ἰδιωτικῶς 5 χρόνια στήν Ἀμερική καί στήν Ἑλβετία. Δυστυχῶς ἡ κατάστασίς μου ἐπιδεινώθη μέχρι πού καί τά χέρια μου καί τά πόδια μου νά εἶναι παράλυτα.

Τελευταῖα, ὅταν βρισκόμουν στήν Ἀμερική, χωρίς νά μπορῶ νά πῶ ὅτι ἤμουν ἄπιστος, ἀλλ' οὔτε ἤμωνα καί πιστός, ὁ μέγας πόνος καί ἡ δοκιμασία μέ ἔκαναν νά σκεφθῶ τὸν Θεόν, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἄλλη σωτηρία.

Ὁ καθηγητής ἰατρός Ράσκ, μετά τήν διαπίστωση ὅτι ἀδυνατοῦν νά μέ βοηθήσουν, μέ κάλεσε στό γραφεῖο του καί μοῦ εἶπε νά μή λυποῦμαι καί νά μή στεναχωροῦμαι, διότι ἡ ἐπιστήμη μέ ἐγκαταλείπει καί δέν μπορεῖ νά μοῦ προσφέρει τίποτε. Ὑπάρχει, ὅμως, μοῦ εἶπε, ἕνας μεγαλύτερος ἰατρός ἀπό αὐτούς πού γνώρισες μέχρι σήμερα. Σέ παρακαλῶ νά ἔλθης σέ ἐπικοινωνία μαζί Του. Τόν ρώτησα, πού μένει καί πῶς λέγεται, γιά νά πάω νά τόν συναντήσω.

Μοῦ εἶπε· εἶναι ὁ Θεός.

Αὐτομάτως ἀπογοητεύτηκα, διότι ἄκουσα ἀπό ἕνα ξένο ἐπιστήμονα νά μοῦ μιλάη περί Θεοῦ, ἀλλά παράλληλα καί μία σπίθα μοῦ ἔρριξε στόν ψυχικό μου κόσμο, ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας.

Τό βράδυ ἐσκέφθηκα καί εἶπα: Ποιός ἐγνώρισε τόν Θεόν καί πῶς, γιά νά πάω καί ἐγώ νά τόν ρωτήσω, νά δῶ μέ τί τρόπο γνωρίζεται ὁ Θεός καί νά τόν πλησιάσω;

Ἐπειδή ὅμως ἐπελάγωσα, δέν ἦτο δυνατόν νά δοθῆ μία λύσις. Ἐγώ, Θεέ μου, συγκατατίθεμαι, δέχομαι νά σέ πλησιάσω, δέν γνωρίζω ὅμως τόν τρόπο, καί κοιμήθηκα. Μετά 10 ἡμέρες ἦλθα στήν Ἑλλάδα. Ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεός ἔκανε βήματα πρὸς ἐμένα, διότι ἐγώ ἤμουν ἀνάξιος νά τόν πλησιάσω, καί στίς 10 αὐτές ἀκριβῶς ἡμέρες, στέλνει τό πνευματικό τέκνον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τόν Γέροντα Φιλόθεο καί κτυπάει τήν πόρτα τοῦ Νοσοκομείου. Ἄγνωστος βέβαια. Οὐδέποτε εἶχα γνωριστεῖ στό διάστημα πού ἤμουν ἀξιωματικός μέ ἰερωμένον. Καί ἐρωτᾷ· ποιός, παιδιά μου, ἦλθε ἀπό τό ἐξωτερικόν;...

(Τήν συνέχεια θά τήν βρῆτε στό τεῦχος πού ἔχετε στά χέρια σας. Καλή μελέτη καί κάθε ψυχική καί σωματική ὠφέλεια νά ἔχετε).

**Ἡ θαυματουργική θεραπεία
τοῦ τετραπληγικοῦ Σταύρου Καλκανδῆ,
Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Αἰγίνης
καί ὁ Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος***

Ἡ ἱστορία πού ἀκολουθεῖ δέν εἶναι ἓνα καλογραμμένο Διήγημα, πού τό γέννησε ἡ φαντασία ἑνός ὄνειροπόλου, οὔτε ἓνα παραμῦθι γιά τίς ἀπλές παιδικές ψυχές, ἀλλ' οὔτε ἀκόμη ἓνα τεχνητό κατασκεύασμα, πού ἐξυπηρετεῖ κάποιον ὀρισμένο σκοπό. Εἶναι ἡ πραγματική, ἡ προσωπική μου ἱστορία, ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου, μιᾶς ζωῆς πού στό διάβα της πέρασε πολλά ὀδυνηρά στάδια καί ἐδοκίμασε πολλούς ἀγῶνες καί ἀγωνίες, ὥσπου νά βρῆ τό σωστό της νόημα καί τή σωστή πορεία της, πού τήν ὀδήγησαν κοντά στό Θεό....

Ὁ πόλεμος τοῦ 1940-41 μέ βρῆκε εἰκοσάχρονο νεαρό, πού ὑπηρετοῦσα στήν Πολεμική Ἀεροπορία. Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1941 σέ διατεταγμένη ὑπηρεσία, ἓνα τραῦμα στήν ἀχενική μοῖρα τοῦ νωτιαίου μυελοῦ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, μοῦ ἔφερε ὑπαραχνοειδή αἱμορραγία καί μερική παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων, δηλαδή παραπληγία. ἤλθε κατόπιν ἡ Γερμανική Κατοχή. Ἐπειδή ἡ κατάστασίς μου ἤρχισε σιγά-σιγά νά βελτιώνεται, πῆγα στήν Μέση Ἀνατολή ὡς Ἀξιωματι-

* Ἀνάτυπο ἀπό τόν Α' τόμο τοῦ βιβλίου «Ο ΓΕΡΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ», ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1980.

κός. Έκει, είχα τήν άτυχία νά κτυπήσω καί πάλιν στον αύχένα, μέ άποτέλεσμα τήν επιδεινώσι τής καταστάσεώς μου.

Όταν τελείωσε ό Παγκόσμιος Πόλεμος, ή πατρίδα μέ έστειλε τόν Άπρίλιο τοϋ 1947 στην Άμερική. Μόλις έφθασα εκεί, υπέστην έγχείρησι στην σπονδυλική στήλη... Από τόν χειρουργικό θάλαμο έβγήκα χειρότερα από ότι έμπήκα. Σπαστική τετραπληγία μετά όρθοκυστικών διαταραχών ήταν ή διάγνωσις. Τετραπληγία, δηλαδή χέρια πόδια παράλυτα. Παρέμεινα στην Άμερική μέχρι τό 1951, όποτε επέστρεψα στην Έλλάδα. Είχα μερικές άναλαμπές βελτιώσεως, χωρίς όμως θετικά άποτελέσματα.

Τό 1957 ή ύγεία μου έπεδεινώθη καί πάλιν, καί άνεχώρησα διά δευτέραν φοράν στις Ένωμένες Πολιτείες τής Άμερικής, άπ' όπου επέστρεψα τό 1961 μέ πλήρη τετραπληγία καί όρθοκυστικές διαταραχές. Από τό 1961 μέχρι τόν Ιούνιο τοϋ 1970, πού θεραπεύθηκα, βρίσκομαι στό Έθνικόν Ίδρυμα Άποκαταστάσεως Άναπήρων, στό Παλ. Ψυχικό, παράλυτος πλέον. Επίσης τό 1968 έπεσκέφθηκα πάλιν τήν Άμερική για μερικούς μήνες, τό δέ 1974 μ' έκάλεσε ό Δρ. ΡΑΣΚ για νά μ' έξετάσουν καί νά διαπιστώσουν τί άκριβώς είχε συμβή.

Διαπίστωσις: Ό Δρ. Ράσκ μέ τό έπιτελεϊον του άπεφάνθη ότι πρόκειται περί θαύματος. Ό Ίσραηλίτης Δρ. Κοϋπερ μόλις μέ είδε νά περπατώ έλεύθερα έφώναξε: **«αυτό, Στήβ, είναι φαινόμενο για τήν έπιστήμη».**

Είναι πολύ δύσκολο νά έξιστορήσω, μέσα σε λίγες γραμμές, γεγονότα τόσων έτών, σχετικώς μέ τήν πορεία τής καταστάσεώς μου καί τών ψυχικών μου διαταραχών καί άνακατατάξεων, πού έλαβαν χώραν μέσα μου όλα αυτά τά χρόνια....

Είναι δύσκολο μέ χρονολογική σειρά νά καταγράψω τά ἀλεπάλληλα συναισθήματα πού δοκίμαζα. Τίς ἐλπίδες, πού ἐρχόντουσαν νά μέ πάρουν στά ἀέρινα φτερά τους, καί τίς ἀπελπισίες, πού μαύριζαν γύρω μου ὅλον τόν κόσμο. Σάν τά κύματα πού ἐρχονται καί μᾶς ἀνεβάζουν ψηλά στόν ἀφρό τους καί ὕστερα μᾶς βουλιάζουν βαθειά κάτω, ἔτσι καί τά διάφορα συναισθήματα μέ πλημμύριζαν, διώχνοντας τά μέν τά δέ, καί ἀφήνοντάς με στό τέλος σέ βαθειά ἀπόγνωσι καί ἀπελπισία.

Δέν εἶναι δυνατόν νά περιγράψω τί ἐδοκίμαζα ὅταν μιά μύγα μέ ἐνοχλοῦσε στό μέτωπο καί δέν μποροῦσα νά κάμω μιά μικρή κίνησι γιά νά τήν διώξω, ἢ ὅταν κατρακυλοῦσε τόσον ἐνοχλητικά στό πρόσωπό μου ὁ ἰδρώτας, καί εὐρισκόμουν σέ ἀδυναμία νά σηκώσω τό χέρι μου νά τό σκουπίσω. Γι' αὐτό, δέν γράφω ἀπλῶς τήν ἱστορία τῆς ζωῆς μου, ἀλλά ἐξομολογοῦμαι ξεδιπλώνοντας τίς διάφορες πτυχές τῆς ψυχῆς μου ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς ἐρχόντουσαν τά κύματα καί τήν ἀνεμόδερναν, γιά νά παρουσιασθοῦν ὅλες οἱ πληγές πού ὁ πόνος εἶχε δουλέψει ἐπάνω της, καί ἀκόμη γιά νά γίνη φανερό πῶς ἡ Θεία Χάρις μετέτρεψε τίς πληγές αὐτές σέ εὐλογία, εἰρήνη καί χαρά....

Τήν ἐποχή ἐκείνη, μετά τήν ἐγχείρησι, μ' ἐγνώρισε ἓνας μέγας ἐπιστήμων καί ἀνθρωπιστής ὁ Dr. Howard Rask, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης στήν ἔδρα τῆς Φυσικῆς Ἰατρικῆς καί ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, ὁ ὁποῖος βλέποντάς με ἀπογοητευμένο μέ παρακλητικό τόνο, μοῦ εἶπε: *«Σέ παρακαλῶ, Σταῦρο, νά προσεύχεσαι στό ΘΕΟ... Νά προσεύχεσαι συνεχῶς. Κάμε το, σέ παρακαλῶ, γιά μένα, ἔστω κι' ἂν δέν τόν πιστεύης...»*.

Ἐφυγα πολύ ἀναστατωμένος καί μονολογοῦσα:

«Τί ειρωνεία..., ἐγὼ ἦλθα στήν Ἀμερική νά γιατρευ-
τῶ, κι ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός μέ στέλνει στό
ΘΕΟ!...». Τό βράδυ στό κρεβάτι μου σκεπτόμουν
καί ἔλεγα: «*Μά γιατί ἐπιμένει τόσο αὐτός ὁ ἄνθρω-
πος νά πάω νά βρῶ τόν ΘΕΟ; Ποιός εἶδε τό ΘΕΟ;
Πῶς θά ἐπικοινωνήσω μέ τόν Θεό; Μά εὐκολο πρᾶγ-
μα εἶν' αὐτό;*». Καί ἀρχίζω νά ἐρευνῶ καί νά ἐξετάζω
μέ τήν σκέψη μου: «Τί εἶναι ὁ Θεός;». Ἐπί ὄρες βα-
σάνιζα τήν σκέψι μου μέ ὅλα αὐτά τά ἐρωτηματικά,
περιμένοντας μιάν ἀπάντησι, πού φυσικά δέν ἦλθε. Ἐ-
πί πολλές ὄρες βασανίζόμουνα μέ τίς σκέψεις αὐτές
καί τίς ἀπορίες, καί στό τέλος ἔπαθα μιά σύγχυσι, μιά
ἀδράνεια στήν σκέψη.

Μόλις ἄρχιζε ἡ σκέψη μου νά ἐξετάζη καί νά ἐ-
ρευνᾷ πάνω σ' αὐτό τό θέμα, σταματοῦσε καί ἐπερίμε-
νε... Τί ἐπερίμενε; Δέν μποροῦσα νά καταλάβω. Καί
πάνω σ' αὐτό τό σταμάτημα, μιά φωνή δυνατή ξεπή-
δησε ἀπό μέσα μου!...

«**Ἐγώ, Θεέ μου, θέλω νά σέ πλησιάσω, ἀλλά δέν
ξέρω πῶς**». Τό εἶπα τόσο δυνατά, πού μοῦ φάνηκε ὅτι
ὅλο μου τό εἶναι, ὅλη μου ἡ δύναμις, συγκεντρώθηκε
σ' αὐτή τή λέξη: «**ΘΕΛΩ**»....

Αὐτό τό «**ΘΕΛΩ**» εἶναι μιά μικρή λέξη, μέ πολύ
ὄμως μεγάλη σημασία... Τό πῶς θά τό ποῦμε ἔχει ἀ-
ξία, χλιαρά; ζεστά; ἢ καυτά; Πρέπει ν' ἀκουμπήσουμε
ὀλόκληρη τήν θέλησή μας στά χέρια τοῦ Παντοδύνα-
μου Θεοῦ, καί τότε Ἐκεῖνος θά ἐνεργήσῃ σάν Θεός,
κατά τόν πλέον τέλειον τρόπο, καί θά χαρίσῃ τήν εἰ-
ρήνη Του μέσα μας... Αὐτό, τό κατάλαβα πολύ ἀργό-
τερα....

Ὅταν ἐπέστρεψα ἀπό τήν Ἀμερική, μέ εἰσήγαγαν
εἰς τό Ἴδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων τῶν Ἀ-
θηνῶν –στό ΚΑΠΑΨ– στό Παλιό Ψυχικό.

Ἐν τῷ μεταξύ, μέ βασάνιζε ἡ σκέψη «πῶς θά βρῶ τό Θεό;». Εἶχα πλέον ἀρχίσει νά πιστεύω ὅτι αὐτό τό «ΘΕΛΩ», πού εἶπα στό Θεό, θά φέρη τό ποθούμενο ἀποτέλεσμα καί θά συναντήσω τό Θεό. Καί πράγματι. Εἶδα ὅτι ὁ Κύριος, γι' αὐτήν τήν ἀπάντησι, ἔκαμε πολλά βήματα πρὸς ἐμένα τόν ἁμαρτωλό καί ἀνάξιο.

Εἶχαν περάσει ἀρκετές μέρες, ἀπό τότε πού εἶχα ἔλθει ἀπό τήν Ἀμερική, ὅταν κάποιος πρωῖνό, στίς 30 Μαΐου 1961, ἔκανε τήν ἐμφάνισή του στό Ἰδρυμα ἕνας λευκογένειος Γέροντας, ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ Θεοῦ, καί τόν ἀκούω νά ἐρωτᾷ:

—«**Ποῖός, παιδιά μου, ἦλθε αὐτήν τήν ἐποχή ἀπό τό Ἐξωτερικό;**».

Ἵταν τοῦ ἔδειξαν τό κρεββάτι μου, μέ πλησιάζει καί μ' ἐρωτᾷ: «**Ἔχεις, παιδί μου, ἔλθει ἀπό τό Ἐξωτερικό;**».

—«**Μάλιστα, Παππούλη μου**», τοῦ ἀπαντῶ.

Ἵκεῖνος μοῦ δίνει τό χέρι του· «ἀλλά, τά χέρια μου, τοῦ λέω, εἶναι παράλυτα, δέν μπορῶ νά τά σηκώσω».

«Καί τά πόδια σου; μ' ἐρωτᾷ».

«Καί τά πόδια μου ἐπίσης, τοῦ λέγω».

—«**Δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγει**».

Ἵγώ τόν κύτταζα περίεργα.

Ἵρχισε τότε νά μ' ἐρωτᾷ, πῶς κτύπησα, ἀπό ποῦ κατάγομαι καί ἄλλα.

Νομίζοντας ὅτι μέ ρωτᾷ ἀπό περιέργεια, κι' ἐπειδή ἤθελα νά σταματήσῃ αὐτό τό ἐρωτηματολόγιο, τοῦ λέγω:

«**Παππούλη, ποιόν ζητᾷτε; πέστε μου γιά νά σᾶς ἐξυπηρετήσω**».

«**Δέν ζητῶ ἄλλον, παιδί μου, γιά σένα ἦλθα...**».

Γιά μένα;

«Ναί, γιά σένα ἦλθα νά σοῦ πῶ δυό λέξεις, καί θά φύγω...».

«Μά παπούλη, τοῦ λέγω, ἀφοῦ ἦλθες γιά μένα, κάθησε στήν καρέκλα καί ὅτι θέλεις πές μου».

Πράγματι ἐκάθησε καί μοῦ εἶπε: **«Παιδί μου, νά εἶσαι εὐτυχής πού βρίσκεσαι σ' αὐτήν τήν θέσι...».**

Τόν κύτταξα μ' ἔκπληξι καί τοῦ ἀπαντῶ: «Πῶς νά εἶμαι εὐτυχής, ἐφ' ὅσον εἶμαι παράλυτος;...».

– «Ναί, παιδί μου, ἀλλά τώρα εἶσαι κοντά στό Θεό. Εἶχες ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' Ἐκεῖνος σέ ἀγαπάει, καί πρόσεξε μή γογγύσης ποτέ ἐναντίον του, γιατί δέν γνωρίζεις τί σοῦ ἐπιφυλάσσει ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς σου. Πάντοτε νά ἔχης τήν ἐλπίδα σου πρός Αὐτόν...».

«Παπαδίστικες κουβέντες γιά παρηγοριά, εἶπα μέσα μου» καί ὅμως, ἦσαν λόγια προφητικά, πού ἐπαλήθευσαν ἔπειτ' ἀπό μιά δεκαετία....

Ἦταν σηκώθηκε νά φύγη, τόν ἐρωτῶ: «Μά παπούλη, δέν θά μοῦ πῆς ποιός εἶσαι;».

– «Ναί, ἀπαντᾷ: λέγομαι Φιλόθεος Ζερβάκος καί εἶμαι Ἦγούμενος τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας τῆς Πάρου».

– «Καί ποιός σέ ἔστειλε σέ μένα;», ἐρωτῶ.

Χαμογέλασε μέ ταπεινό ὕφος, καί μέ χαμόγελο μοῦ λέει: **«Ὅτιδήποτε χρειασθῆς, παιδί μου, γράψε μου, καί ἐγώ θά σέ βοηθήσω». Μ' ἐσταύρωσε, μ' ἐχαιρέτησε, καί ἐγύρισε νά φύγη...**

Μιά τελευταία ἐρώτησι, παπούλη, τοῦ φωνάζω: **«Εἶναι δύσκολο νά πλησιάσῃ κανεῖς τό Θεό;».**

– «Ἄ, παιδί μου, ὅσο δύσκολο φαίνεται, τόσο εὐκόλο εἶναι. Ἀρκεῖ νά τό θέλῃς, νά τό πιστεύῃς καί νά προσεύχεσαι γι' αὐτό. Ἡ ἐξομολόγησι καί ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι τό πρῶτο σκαλοπάτι. Εἶναι δύσκολα αὐτά παιδί μου;».

«Ἄν εἶναι μόν' αὐτά, εἶναι πολύ εὐκόλα, τοῦ ἀπαντῶ». Τόν εὐχαρίστησα, καί ἔφυγε....

Μετά ἀπό λίγους μῆνες καί τήν εἰλικρινῆ ἐξομολόγησί μου παρεκάλεσα τόν πατέρα Φιλόθεο νά πᾶμε μαζί στόν Ἅγιο ΝΕΚΤΑΡΙΟ νά συμπροσευχηθοῦμε, ἐνισχύοντάς με στήν δοκιμασία μου. Ἐδέχθη εὐχαρίστως. Ἐπήγαμε στήν Αἴγινα, καί ἀφοῦ ἀνεβήκαμε στόν Ναό τοῦ Ἁγίου, ἔγινε Παράκλησις, τήν ὁποία παρηκολούθησα μέ βαθειά κατάνυξι καί συγκίνησι. Ἐνόμισα ὅτι βρίσκομαι στόν οὐρανό καί ὅτι ὁ Θεός μέ πλησιάζει, καί αὐτό μ' ἔκανε νά αἰσθάνωμαι ἕνα ξαλάφρωμα, σάν κάτι νά ἔφυγε, πού μέχρι τώρα βάραινε τήν ψυχή μου.

Ὅταν τελείωσε ἡ Παράκλησις καί ἐβγῆκα ἀπό τόν Ναό, μέ πλησιάζει μιὰ κυρία καί μ' ἐρωτᾷ: «Ποιός ἦταν ὁ ἄλλος ἱερεὺς μέσα στό ἱερό πού ἔκριναν τήν Παράκλησι;».

—«Ποιός ἄλλος, ὁ π. Φιλόθεος ἦταν, τῆς ἀπαντῶ».

—«Ὅχι γιά τόν π. Φιλόθεο, γιά τόν ἄλλον ἱερέα σᾶς ἐρωτῶ, μοῦ ξαναλέει». Κι ἐπειδή ἐγώ εἶχα δῆ μόνον τόν π. Φιλόθεο καί ἐκείνη ἐπέμενε ὅτι εἶχε λάβει μέρος στήν Παράκλησι καί ἄλλος ἱερεὺς, ἐρωτήσαμε τόν π. Φιλόθεο, ἐάν πράγματι ὑπῆρχε καί ἄλλος ἱερεὺς. Καί ἐκεῖνος ἀποτεινόμενος στήν ἐν λόγῳ κυρία, τήν ἐρωτᾷ:

«Τόν εἶδες;».

«Μάλιστα, τόν εἶδα πάτερ μου».

—«Τί ἔκανε;».

—«Εὐλογοῦσε, ἀπαντᾷ ἐκείνη».

—«Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος ἦταν παιδί μου».

Ἀκούοντας αὐτά μέ ἐκπληξι, ἐρωτῶ καί ἐγώ μέ τήν σειρά μου τόν π. Φιλόθεο: «Σεῖς τόν εἶδατε, πάτερ;».

– «*Ἀσφαλῶς καί τόν εἶδα, μοῦ ἀπαντᾶ..., καί μοῦ μίλησε γιά σένα*».

– Νέα ἀναστάτωσης μέσα μου, νέος συγκλονισμός... Τήν ψυχή μου γέμισε μιά ιδιαίτερη ἀγαλλίαση, μιά μυστική χαρά, πού δέν μπορούσα νά ἐξηγήσω....

Ἵταν ἐπέστρεψα στό Ἱδρυμα, ἡ ἀναπηρία μου δέν μέ ἀπασχολοῦσε πλέον, καί νά τό θαῦμα... Ὁ ἄνθρωπος τίς περισσότερες φορές ζητάει τήν ἀποκατάστασι τῆς σωματικῆς του υἰείας, ἐνῶ ὁ Θεός, ὡς Παντογνώστης, δίδει τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀπείρως πολυτιμωτέρα ἀπό τήν υἰεία τοῦ σώματος. Γιά νά φθάσωμεν στήν ἀποκατάστασι τῆς σωματικῆς υἰείας πρέπει νά γίνῃ πρῶτα τό θαῦμα ἔσωθεν. Δηλαδή πρέπει πρῶτα νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τόν παλαιόν ἄνθρωπον καί νά ἐνδυθοῦμε τόν νέον....

Ἰπό τήν ἡμέρα ἐκείνη αἰσθανόμουν ὅτι εἶμαι ἀκριβῶς σάν τούς ἄλλους, τούς σωματικῶς υἰεῖς. Ἔνοιωθα ὅτι μέσα μου εἶχα μιά μεγάλη δύναμι. Ἄλλ' ὅταν ἐπέστρεψα στό Ἱδρυμα καί εἶδα πάλιν τούς ἀναπήρους ἀπηλπισμένους καί γεμάτους ἀπό αἶσθημα ἐγκαταλείψεως νά σέρνουν τήν δυστυχία τους ὁ ἕνας πλάϊ στόν ἄλλον, μ' ἐκυρίευσε μιά ἀφάνταστη λύπη... Πόσο θᾶθελα, αὐτή τήν συγκίνησι καί τό ξαλάφρωμα πού ἔνοιωσα ἐγώ ἐκεῖ στήν Αἶγινα, στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, νά ἐδοκίμαζαν ὅλοι αὐτοί οἱ πονεμένοι συνάνθρωποί μου....

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἐπισκέψεις μου στόν Ἁγιο Νεκτάριο στήν Αἶγινα ἦσαν συχναί, πότε μαζί μέ τόν π. Φιλόθεο, πότε μέ τούς συγγενεῖς μου. Ἦταν πλέον μιά ζωτική ἀνάγκη νά ἐπισκέπτομαι, γιά νά προσευχηθῶ στόν Ἁγιο. Κάθε φορά πού τόν ἐπισκεπτόμουν, τοῦ ζητοῦσα νά μεσιτεύῃ στόν Κύριο νά μοῦ δώσῃ

ὄχι τήν πλήρη ὑγεία μου, ἀλλά μόνο τό ἓνα μου χέρι, γιά νά μπορῶ νά διώχνω τίς μῦγες καί τά κουνούπια ἀπό τό μέτωπό μου, πού τόσο μ' ἐβασάνιζαν καί ὑπέφερα. Καί ὅταν ἐπέστρεφα στό Ἴδρυμα, αἰσθανόμουν πολύ δυναμωμένος ψυχικά....

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ψυχική μου ὑγεία ἐπήγαινε ὀλονέν καί καλλίτερα, ἡ σωματική μου ὄλο καί χειροτέρευε. Τό 1969 ἔπαθα θρομβοφλεβίτιδα. Ἦκαμα καί μιά μικρή ἐγχείρισι στήν πτέρνα τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ (τενοτοτομή) καί βρισκόμουνα γιά μερικό καιρό στό γῦψο. Καί ἤλθε τότε ἓνα τηλεφώνημα ἀπό τόν Γέροντα Φιλόθεο, ὁ ὁποῖος μ' ἐρωτοῦσε ἄν ἤθελα νά πᾶμε στήν Αἴγινα νά προσευχηθοῦμε μαζί στόν Ἅγιο. Μολονότι βρισκόμουνα σ' αὐτήν τήν κατάστασι, δέν ἐδίστασα νά πάω μαζί του νά προσευχηθῶ. Ἡ πίστις μου στήν δύναμι τῆς προσευχῆς εἶχε πλέον ἐδραιωθῆ μέσα μου, καί τίποτε δέν μέ ἐμπόδιζε νά ἐκμεταλλεύωμαι κάθε εὐκαιρία.

Ἐπήγαμε μαζί μέ τόν Γέροντα, τόν μοναχό Λεόντιο, τήν μητέρα μου, τόν ἀδελφό μου καί τούς δύο στρατιῶτες βοηθούς μου. Ἦτο ἡ ἑορτή τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὁ π. Φιλόθεος τιμᾶ καί εὐλαβεῖται ἰδιαίτερος τούς Ἁγ. Πατέρες. Ἀφοῦ ἐλειτούργησεν ὁ ἴδιος καί ἐκοινωνήσαμεν ὅλοι, μοῦ ἤλθε μιά δυνατή ἐπιθυμία νά προσκυνήσω τά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, καί παρεκάλεσα τόν Γέροντα νά ζητήσῃ ἀπό τήν Ἡγουμένη νά ἀκουμπήσουν τά ἅγια Λείψανα ἐπάνω στά παράλυτα πόδια μου. Καί τοῦτο, διότι οὐδέποτε κατώρθωσα νά προσκυνήσω τά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, λόγω τῆς μεγάλης σπαστικότητος τοῦ σώματός μου (ἀκαμψίας)....

Μ' ἐβοήθησαν τά παιδιά καί ἀκούμπησα τά χέρια μου ἐπάνω. Συγκλονίστηκα. Ἦτρεμα ὀλόκληρος. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἀγκάλιαζα ὀλόκληρον τόν Ἅγιο καί ὄ-

χι τήν λειψανοθήκη... Καί ἔξαφνα, βγήκαν ἀπό μέσα μου αὐθόρμητα αὐτά τά λόγια:

«Ἄγιε, δέν ἦλθα νά σοῦ ζητήσω τίποτε σήμερα, ἀλλά ἦλθα νά προσφέρω τόν ἑαυτόν μου ὀλόκληρο στόν Χριστό. Ἐσύ γνωρίζεις τί πρέπει νά μοῦ δώσης... Ἄν δέν πρέπει νά μοῦ δώσης τίποτε, ἀξιώσέ με νά γίνω ἓνας στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ μας, ὥστε νά γίνωμαι αἰτία νά δοξάζεται τό Ὄνομά Του σέ ὅποια θέσι καί ἄν εὐρίσκωμαι, ὀρθός ἢ παράλυτος..., καί δεῖξε μου, Ἄγιε, ὅτι ἀκοῦς τήν προσευχή μου, γιά νά ἐνισχύωμαι στήν δοκιμασία μου αὐτή». Αὐτή ἦταν ὅλη μου ἡ προσευχή.

Ἐφυγα εὐχαριστημένος, καί πολύ ἤρεμος. Ἀπέραντη εἰρήνη εἶχε γεμίσει τήν ψυχή μου. Ἦμουν βέβαιος πλέον ὅτι τό θαῦμα θά ἔλθῃ, μπορῶ νά πῶ ὅτι τό περίμενα. Περίμενα σέ κάθε στιγμή ἓνα χέρι ἀόρατο νά μέ σηκώσει... Καί ἔπειτ' ἀπό δέκα μέρες, ἀπό τό τελευταῖο ἐκεῖνο προσκύνημα στήν Αἴγινα, ἐτοιμάσθηκα, ὅπως κάθε πρωῖ, νά κάμω τίς συνηθισμένες μου ἀσκήσεις. Ξαφνικά αἰσθάνθηκα ὅτι κάτι λύθηκε μέσα μου. Σάν νά ἦμουνα δεμένος καί ἐλύθηκα, καί ὄχι μονάχ' αὐτό, ἀλλά αἰσθάνθηκα τήν ἀνάγκη νά σηκωθῶ μόνος μου... Φωνάζω τότε τά παιδιά, τόν νοσοκόμο Δημ. Σχορτσανίτη καί τόν ὁδηγό Ἰωάννη Χατζάκη καί τούς λέγω:

«Παιδιά, βοηθήστε με, θά προσπαθήσω νά σηκωθῶ μόνος μου, χωρίς μηχανήματα». (Μοῦ ἔβαζαν κάθε πρωῖ εἰδικά ὀρθοπεδικά μηχανήματα γιά νά στερεώνονται τά πόδια). «Μά θά πέσης», μοῦ λένε τά παιδιά. «Ὁχι, τούς ἀπαντῶ, θά σηκωθῶ μόνος μου, μόνο θέλω νά μέ βοηθήσετε λίγο». Διστάζουν, ἀλλ' ἐπειδή βλέπουν ὅτι ἐπιμένω, μέ σηκώνουν... Καί ὦ, τοῦ θαύματος! βλέπω ὅτι στέκομαι ὀρθός, καί τά γόνατά μου δέν

λυγίζουν, ὅπως ἄλλοτε... Θέλω ἔπειτα ν' ἀνοίξω τὰ πόδια μου γιὰ νά περπατήσω, ἀλλά πιστέψτε με, εἶχα ξεχάσει πῶς βηματίζει ὁ ἄνθρωπος. Τούς ζητῶ νά μοῦ δείξουν τί νά κάμω γιὰ νά περπατήσω. Μέ κυττάζουν μέ ἐκπληξι, καί μοῦ λένε νά σηκώσω τό ἕνα πόδι πρὸς τὰ ἐμπρός καί ἔπειτα τό ἄλλο... Προσπαθῶ, καί βλέπω ὅτι πᾶμε καλά....

Μέ κανένα τρόπο δέν μπορῶ νά σᾶς μεταφέρω στήν ψυχολογική θέσι μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καί νά σᾶς μεταδώσω τήν ἀγωνία μου ἢ νά ἐξηγήσω τόν πόθο καί τήν δύναμι πού μ' ἔσπρωχναν νά κινήσω τὰ πόδια μου στά πρῶτα βήματα, χωρίς νά φοβᾶμαι μήν πέσω καί τσακιστῶ. Ἡ καί τήν χαρά μου ποιός μπορεῖ νά περιγράψῃ, ὅταν εἶδα ὅτι ἐστάθηκα καί ἔκανα καί βήματα χωρὶ βοηθό!! Αὐτό, σᾶς ἀφήνω νά τό φαντασθῆτε μόνοι σας...

Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νά ἀφιερῶσω τὰ πρῶτα μου βήματα μέσα στό Ἐκκλησάκι τοῦ Ἰδρύματος, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης, πρὸς Τόν πολυεύσπλαγχο Κύριό μας. Δέν εἶχα τίποτε ἄλλο νά τοῦ προσφέρω....

Ἐν συνεχείᾳ ἐκάλεσα τούς ἰατρούς τοῦ Ἰδρύματος Δημ. Μουρούλην, Ἰωάν. Κωνσταντάκη, τίς ἀδελφές Νοσοκόμες καί τούς φυσιοθεραπευτάς Χρῆστον Χριστόπουλον, Δημήτρ. Τσίγγανον, Γεώργ. Ἀναγνωστάκη, Παναγ. Μπακοῦρον, τίς δ/δες Χρυσ. Μιχαλεάκου, Πολυτ. Πατέλη, Μαρ. Τσάκωνα κ.ἄ. καί τούς ἔθεσα τό ἐρώτημα: *«Πιστεύετε ὅτι εἶναι δυνατόν νά περπατήσω κάποια μέρα; Γνωρίζω ὅτι ἔχω πλήρη παράλυσι, ἀτροφία καί ἐκφυλισμό τῶν μυῶν καί ὀρθοκυστικές διαταραχές. Καί κατόπιν ὅλων αὐτῶν, θά ἤθελα νά μοῦ πῆτε, ἐάν θά μπορέσω κάποτε νά σηκωθῶ»*.

Λαμβάνει τόν λόγον ὁ ἰατρός κ. Μουρούλης, ὀρθοπεδικός, καί μοῦ λέει: «Ἐμεῖς γνωρίζουμε πῶς εἶσαι

άνάπηρος σωματικῶς καί ὄχι διανοητικῶς, γιατί λοιπόν, ἀφοῦ γνωρίζεις τήν κατάστασί σου, μᾶς ἐρωτᾷς; Ὅχι κ. Καλκανδῆ, δέν θά μπορέσης».

Ἐρωτῶ τούς ἄλλους: «Σεῖς κ. Κωνσταντάκη».

–«Δυστυχῶς, ὄχι».

Σεῖς κύριοι Φυσιοθεραπευταί, κυρίες καί κύριοι; Ἀπήντησαν ὅλοι ἀρνητικά.

«Ὅμως ἐγώ, κύριοι, σᾶς λέγω εἰλικρινά ὅτι μπορῶ νά σηκωθῶ, νά σταθῶ ὀρθός καί νά περπατήσω».

Μέ ἐρωτοῦν: «Ποῦ στηρίζεσαι καί τά λές ὅλ' αὐτά;».

–«**Στόν Θεό καί μόνο**», τούς ἀπαντῶ. **«Στηρίζομαι στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ»**.

«Θά σηκωθῆς τώρα;», μέ ξαναρωτοῦν.

«Γιά σᾶς θά σηκωθῶ αὔριο. Ἐπιθυμῶ νά ἀφιερῶσω τά πρῶτα μου βήματα στό Θεό».

Μ' αὐτά τά λόγια, τούς ἄφησα καί ἔφυγα. Εἶπα στά παιδιά νά μήν ποῦν τίποτε σέ κανένα.

Τό ἀπόγευμα καλέσαμε τούς ἀσθενεῖς στόν Ναό, γιά νά δοῦν τό θαῦμα, καί ἐκεῖ τούς ἀνήγγειλα ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα νά περπατήσω, καί ὅτι πρέπει νά ἔχουν **θερμή πίστι καί ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν Θεό**, καί κάποια μέρα, ἀργά ἢ γρήγορα, θά ἔλθῃ καί ἡ δική τους σειρά, διότι ὁ Θεός δέν εἶναι ἄνθρωπος νά κάνῃ διακρίσεις. Ἐγώ, δέν εἶμαι καλλίτερος ἀπό σᾶς, τούς εἶπα ἐν συνεχείᾳ, ἀλλά αἱ βουλαί τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξερεύνητοι....

Ἐν τῷ μεταξύ καταφθάνει καί ὁ π. Θησεύς ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἰδρύματος καί μᾶς ἐρωτᾷ: «Τί συμβαίνει παιδιά, τί περιμένετε;».

«Πάτερ, τοῦ λέγω, ἦλθε ἡ ὥρα νά περπατήσω».

–«Δόξα τῷ Θεῷ, λέγει ἐκεῖνος, εἶναι ἡ παραμονή τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων».

«Τόσο τό καλλίτερο» τοῦ ἀπαντῶ. Μοῦ δίδει καί ἀσπάζομαι τήν εικόνα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων...

Μέ πιάνουν τά παιδιά ἀπό τούς βραχίονας, σηκώνομαι, καί ἀρχίζω νά περπατῶ σταθερά μέσα στό Ἐκκλησιάκι, ψάλλοντας μέ δάκρυα στά μάτια. **«Τίς ΘΕΟΣ Μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν...!»**.

Τί στιγμή ἦταν αὐτή!!! Ὅλοι οἱ ἀνάπηροι ἄρχισαν νά κλαῖνε καί νά φωνάζουν δυνατά: **«Καί ἐμεῖς, Θεέ μου, θέλουμε ἔτσι νά περπατήσουμε, βοήθησέ μας»**. Ἦταν κάτι τό ἀσύλληπτο, πού δέν εἶναι δυνατόν νά περιγραφῆ... Μέ πολύ μεγάλη ψυχική δύναμι ὅλοι μαζί, κλαίγοντας, ἐκάναμε παράκλησι καί ἐδοξολογήσαμε τόν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Ὅπως καταλαβαίνετε, ὅσοι μέ εἶδαν κατόπιν, ἔμειναν ἄφωνοι!!!

Καί τώρα ὅλοι ὅσοι ἔχοντας παραμερίσει τήν Θεία Παντοδυναμία καί στηρίζονται μόνο στίς ἐπιστημονικές τους γνώσεις μέ βλέπουν νά περπατῶ, νά κινῶ τά χέρια μου, νά ὀδηγῶ αὐτοκίνητο, νά κάνω κωπηλασία, ὅλοι αὐτοί μένουν ἄφωνοι καί σηκώνουν τούς ὄμους....

Ἐδῶ θά ἤθελα νά σᾶς γνωρίσω τούς συντελεστές πού μ' ἐβοήθησαν νά σηκωθῶ:

***Ἡ πίστις μου στό Θεό,
ὁ στοργικός σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ πόνος,
ἡ ἔμπρακτη ἐντολή τῆς ἀγάπης ἐπί δεκάμηνον,
οἱ προσευχές τοῦ πνευματικοῦ μου, πατρός Γέροντος
Φιλοθέου καί τῆς μητέρας μου.***

–«Μεγάλη ἦ Δόξα Σου, Κύριε, πού μᾶς στέλνεις τόν πόνο καί τήν δοκιμασία γιά νά μᾶς παιδαγωγήσουν... Τί μεγάλη εὐεργεσία μοῦ προσέφερε ὁ πόνος ὅλα αὐτά τά χρόνια πού τόν εἶχα συντροφιά!! Ἐάν δέν εἶχα αὐτόν τόν πόνο, δέν θά εἶχα στραφῆ πρὸς τόν Θεό. Ὁ παλαιός ἄνθρωπος εἶχε πλημμυρίσει τήν ψυ-

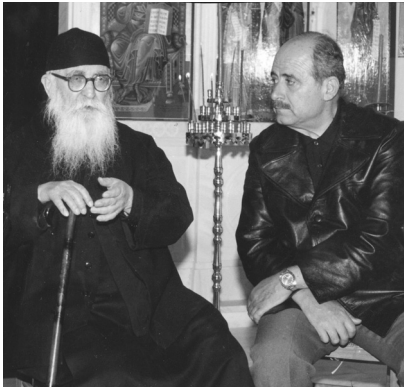
χή μου, ὅλο μου τό εἶναι. Ἄλλ' ὁ Πανάγαθος Κύριος μέ τήν ἄπειρη ἀγάπη Του, ἔστειλε τήν μεγάλη αὐτή δοκιμασία, πού μέ ὠδήγησε νά βρῶ τήν σωστή πορεία τῆς ζωῆς, τήν ὁποία εἶχα ὀλότελα χάσει. Νά τό μεγάλο νόημα τοῦ πόνου...!

Εὐτυχισμένοι εἶναι ὅσοι τό νοιώσουν ἔγκαιρα καί βροῦν τό ΦΩΣ, πού εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ. Ὁ Χριστός μας βρίσκεται πάντοτε κοντά μας, πλάϊ μας, ἕτοιμος νά μᾶς βοηθήσει, ἀρκεῖ νά τόν καλέσουμε....

Μόνον ὁ Χριστός εἶναι τό Φῶς τοῦ κόσμου, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Ὁ Κύριος μᾶς προειδοποιεῖ: **“Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξεται, ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον”**».

Ἡ κάθε εἶδους θλίψις, ἡ ἀσθένεια, ἡ φτώχεια, ἡ ἐγκατάλειψις κ.λπ. μαλακώνουν τήν καρδιά, ὠθοῦν σέ προσευχή, ὀδηγοῦν σέ μετάνοια καί ἐξομολόγησι, καλλιεργοῦν τήν ὑπομονή καί τήν ἀγάπη, προάγουν τόν ἄνθρωπο ἠθικά καί πνευματικά, ὀδηγώντας τον εἰς σωτηρίαν.

Τέλος καί τῷ Θεῷ δόξα.

*Ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς
μέ τόν Γέροντα Φιλόθεο
Ζερβάκο στήν Πάρο.*

Τί εἶπεν ὁ π. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ
γιά τό ΘΑΥΜΑ τοῦ τετραπληγικοῦ

... Τοῦτο τό θαῦμα κατέπληξε πολλούς ἀκούσαντας, ἀκόμη καί ἰατρούς οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν τήν νόσον ἀνίατον, ἀθεράπευτον, ἀγνοοῦντες καί ἀπιστοῦντες, ὅτι τά ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά εἰσὶ παρά τῷ Θεῷ, καί ὅπου ὁ Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, καί τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

«Τό θαῦμα τῆς τελείας θεραπείας τοῦ κ. Σταύρου Καλκανδῆ, ὀφείλεται βεβαίως εἰς τόν θαυματουργόν Ἅγιον Νεκτάριον, ἀλλά καί εἰς τήν πίστιν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐάν δέν ἐπίστευε καί δέν προσήρχετο μετά πίστεως εἰς τό Μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, δέν θά ἐθεραπεύετο ψυχικῶς. Ἐάν πάλιν δέν προσήρχετο μετά πίστεως εἰς τά ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, ζητῶν θεραπείαν, δέν θά ἐθεραπεύετο, ἀλλά θά παρέμενε παράλυτος, θά ἀπέθνησκεν ἀθεράπευτος καί δέν θά ἐσώζετο, διότι «ἄνευ πίστεως, ἀδύνατον σωθῆναι», λέγει ὁ Θεοκῆρυξ Ἀπόστολος Παῦλος».

Τά θαύματα παρακολουθοῦν τήν πίστιν. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀπέστειλε τοὺς Μαθητάς Αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον, τοὺς εἶπε: «Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τό Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δέ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Σημεῖα δέ τοῖς πιστεύ-

*σας ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσας λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πῶσιν, οὐ μή αὐτούς βλάψει· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν» (Μάρκου 16, 17). Ἐὰς ἀκούσουν οἱ ὀλιγόπιστοι καὶ ἄς ἀποβάλουν τὴν ὀλιγοπιστίαν, οἱ ἄπιστοι τὴν ἀπιστίαν, οἱ ἀσεβεῖς τὴν ἀσέβειαν. Ἐὰς ἀκούσουν οἱ ἰατροὶ καὶ ἄς μάθουν, ὅτι τὰς ἀσθενείας, τὰς ὁποίας ἡ ἰατρικὴ τῶν ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις, ἡ σοφία, ἡ τέχνη δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, τὰς θεραπεύει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν τελεία, θερμὴ, ζέουσα πίστις. Ἐὰς ἀκούσουν καὶ ἄς πιστεύσουν ὅτι *«τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις, δυνατὰ ἐστὶ παρά τῷ Θεῷ»*, *«καὶ ὅπου βούλεται ὁ Θεός, νικᾷται φύσεως τάξις. Ὅπου Θεός ἐνεργεῖ, τὸ ἀδύνατον ἀργεῖ»*.*

Ὡς πνευματικὸς Πατήρ, θεωρῶ καθῆκον μου, καθὼς συνεβούλευσα τὸν ἀνωτέρω ἀσθενῆ παράλυτον, ὁ ὁποῖος ὡς φρόνιμος μέ ἤκουσε, μετενόησε, ἐξομολογήθη, ἐπίστευσε καὶ ἰάθη σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ἔτσι καὶ ἐσᾶς, ὡς τέκνα μου πνευματικά, παρακαλῶ, ἰκετεύω καὶ νουθετῶ ὅπως σπεύσετε, εὐρητε Πνευματικόν καὶ ἐξομολογηθῆτε μετὰ συντριβῆς, ταπεινώσεως καὶ κατανύξεως τὰς ἀμαρτίας σας. Μετανοήσατε καὶ πιστεύσατε εἰς τὸν ἀληθινόν Θεόν, μιμούμενοι τὸν ἀνωτέρω ἀσθενῆ παράλυτον, καὶ σᾶς πληροφορῶ ὅτι, διὰ τῆς πίστεως, μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, θά σωθῆτε καὶ θά ἀξιωθῆτε τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὅσοι εἴσθε ἄπιστοι καὶ ἀσεβεῖς καὶ εἴσθε διανοούμενοι, ἐγγράμματοι δικηγόροι, ἰατροί, ἀξιωματικοί, πολιτικοί, φροντίσατε νὰ πιστεύσητε πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος εἰς ὧρα πού δὲν περιμένουμε, θά ἔλθῃ καὶ πράξατε ἔργα ἄξια μετανοίας, πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, ἕως ἡμέρα ἐστί, διότι ἐάν σᾶς εὐρῆ ὁ θάνατος εἰς

τήν ἀπιστίαν, θά πιστεύσητε τότε, θά μετανοήτε, ἀλλά θά εἶναι πολύ ἀργά, ἐπειδή ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια.

Διά νά σᾶς διευκολύνω εἰς τήν ὁδόν τῆς μετανοίας, τῆς πίστεως καί τῆς σωτηρίας, σᾶς συμβουλεύω ὅλους νά προμηθευθῆτε μίαν **ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ**. Μή λυπηθῆτε νά δώσετε ὀλίγας δραχμάς, διότι ἂν ἀγοράσετε μίαν Καινήν Διαθήκην καί τήν ἀναγινώσκετε μετά προσοχῆς καί πιστεύσετε εἰς ὅτι γράφει καί τά βάλετε εἰς ἐφαρμογήν, θά κερδίσετε τόν Παράδεισον. Σκεφθῆτε ὅτι μέ ὀλίγας δραχμάς θά ἀγοράσετε τόν Παράδεισον, θά σώσετε τήν ψυχὴν σας, ἢ ὅποια ἀξίζει περισσότερο ἀπό ὅτι ἀξίζει ὅλος ὁ κόσμος. Θά κερδίσετε τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τῆς ὁποίας νά ἀξιωθῶμεν πάντες, χάριτι, οἰκτιρμοῖς καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διά πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Μητρός Αὐτοῦ Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καί Πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων καί Ἱεραρχῶν, τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου καί πάντων τῶν Ἁγίων. **ΑΜΗΝ**.

*Ὁ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλάχιστος
καί Πνευματικός Πατήρ Φιλόθεος*

Ό Σμήναρχος Π.Α. Σταύρος Καλκανδής.

*Ό Σταύρος Καλκανδής σέ όμιλία του
στήν Καβάλα στίς 12-12-1982.*

Ἀπόσπασμα ἐνδιαφέρουσας ἐπιστολῆς

Ἀθήναι 20-3-1972

Ἀγαπητέ ἀδελφέ ἐν Χριστῷ Στυλιανέ.

Σᾶς ἀποστέλλω ἐπιστολή τοῦ σεβαστοῦ Πνευματικοῦ μας πατρός Φιλοθέου πρὸς βεβαίωσι καὶ ἐπαλήθευσι τοῦ θαύματος τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς ἐμέ.

Κατὰ τὴν πρώτη, κατ' εὐδοκία ἐπίσκεψι τοῦ πατρός Φιλοθέου στό Ἴδρυμα 30-5-1961 μοῦ εἶπε τά ἑξῆς:

–Νά εὐχαριστῆς, παιδί μου, τόν Θεόν πού βρίσκεις σ' αὐτή τή θέσι (τετραπληγικός). Τώρα εἶσαι κοντά στόν Θεό. Εἶχες ἀπομακρυνθῆ ἀπ' Αὐτόν. Πρόσεχε καί μὴν ἀγανακτῆσαι κατά τοῦ Θεοῦ.

Πάντοτε νά ἔχης τὴν ἐλπίδα σου πρὸς Αὐτόν.

–Ἐξεπλάγην γιά τό ἀπρόσμενον τῆς ἐπισκέψεώς του καί ἐρώτησα, πού μέ γνωρίζεται Γέροντα; ποιός σᾶς ἔστειλε σ' ἐμένα; ποιός εἶσθε;

–Χαμογέλασε, καί ἀπαντήσας στήν τελευταία ἐρώτησι, ἀπῆλθε...

Τώρα πλέον μετά πάροδον 9 ἐτῶν κατάλαβα καί ἐξήγησα τὴν μεγάλη σημασία τῶν ὡς ἄνω προφητικῶν λέξεων τοῦ σεβαστοῦ μας πατρός Φιλοθέου.

Σᾶς ἀποστέλλω λίγα λόγια γιά τόν εὐεργέτη Πόνον, ὁ ὁποῖος συνέβαλλε στό νά πλησιάσω τόν Θεόν.

Μετ' ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης Χριστοῦ

Σταῦρος Καλκανδῆς